

Нейссе и Козель били доведени въ най добро отбранително състояние и въ тѣхъ били събрани значителни военни запаси; сжщо били приготвени и парични срѣдства, достатъчни да покриятъ разходите за новата война. А въ началото на 1744 год. Фридрихъ II се убѣдилъ, че настанало време да поднови войната съ Австрия, да отвлѣче съ това силитѣ ѝ отъ Франция и да прѣдвари примирението на послѣдната съ нея. Съ тѣзи цѣль той сключилъ нови съюзи, въ май, въ Франкфуртъ — съ Карла VII, съ пфалцския курфюрстъ и съ хессенъ-каселския ландграфъ (шведски кралъ), а въ юний — съ Франция. Отъ страна на Русия и Швеция той се надявалъ да бжде напълно обезпеченъ чрѣзъ прѣговори и сродяване съ царствующитѣ имъ домове. Тогава се имало вече прѣдъ видъ оженванието на холщайнъ-готторпския принцъ Карлъ-Петъръ-Улрихъ, племянникъ на императрица Елисавета Петровна (въ послѣдствие императоръ Петъръ III) за ангалтъ-цербтската принцеса (въ послѣдствие императрица Екатерина II, родена и въспитана въ Пруссия), и оженванието сестрата на Фридриха II, принцеса Улрика, за шведския наслѣденъ принцъ. Фридрихъ II очаквалъ свършванието на тѣзи прѣговори, сжщо и примирението на Русия съ Швеция, за да може послѣ съ посрѣдничеството на Швеция да добие неутралитета на Русия. Между това, по договора съ Людовика XV, французската армия трѣбвало извѣстно време да задържа армията на лотарингския принцъ на Рейнъ и съ това да улесни дѣйствиата на прусситѣ въ Бохемия. Но тъй като, вмѣсто това, французитѣ едва сами успѣли да удържатъ за себѣ си Елзасъ, то Фридрихъ рѣшилъ веднага да почне военнитѣ дѣствия. Като оставилъ ангалтъ-дес-

сауския принцъ съ 17.000 души да наблюдава Саксония, а Марвица съ 22.000 въ горня Силезия да застрашава Моравия, самъ Фридрихъ съ 70.000 души въ края на августъ влѣзълъ съ три колони отъ Саксония, Лузация и Силезия въ Бохемия, съединилъ армията си подъ Прага и обсадилъ този градъ, който, 6 дни слѣдъ откриванieto на траншеитѣ, се прѣдалъ по капитулация.

Внезапното нападение на Бохемия накарало Мария-Терезия да вземе мѣрки за по скорото съсрѣдоточение при Будвейсъ на най близкитѣ войски отъ Моравия, Австрия и Унгария (въ послѣдната било рѣшено да се събере 45.000 инсурекция), армията на лотарингския принцъ изъ-отвѣдъ Рейнъ и 20.000 съюзни саксонски войски, което трѣбвало да състави слѣдъ време до 100.000 души.

Между това Фридрихъ, като взелъ Прага, искалъ да отиде къмъ Пилзенъ, да завладѣе магазинитѣ които се приготвявали въ него за армията на лотарингския принцъ и, като земе проходитѣ въ бохемскитѣ планини, да прѣгради съ това пжтя на тѣзи армия за въ Бохемия. Но за да избѣгне несъгласията съ съюзницитѣ си и да имъ угоди, особенно на Карла VII, той противъ волята си билъ принуденъ да се съгласи на тѣхнитѣ искания и отишълъ къмъ Таборъ, въ южна Бохемия, съ цѣль, като застрашава долня Австрия, да отвлѣче тамъ армията на лотарингския принцъ; освѣнъ това той раздробилъ значителна частъ отъ армията си за заемане разни пунктове въ Бохемия, вѣроятно съ надѣжда да задържи за себѣ си пограничнитѣ съ Силезия окржзи. Тѣзи погрѣшки имали важни послѣдствия. Въ лагера при Будвейсъ се събрали вече, подъ началството на фелдмаршала Трауна, около 45.000 австрийски войски, въ туй число до 20.000